

перець

1991

ISSN
0132-4462

БЕРЕЗЕНЬ

№6

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Знову покупці манекени пороздягали!..

ДЛЯ ПОЧАТКУ — БОЙКОТ ХАПУГАМ!

У підземному переході гірко плакала дівчинка років шести. І хоч люд наш від постійних нестатків сильно спохмурнів за останні роки й навіть не завжди подасть гривень нещасній бабусі, що сидить із простягнутою рукою коло базару,— все ж такі повз дитячі сльози байдуже не проходить.

Біля дівчинки тут же зібрався літучий мітинг. Хтось з'ясовував у неї, чи не загубилась вона і чи знає свою адресу; хтось висловив припущення, що це — дитя якихось неформалів, схильних до наркоманії, котрі спеціально підкинули малу громадськості, аби без завади віддатися десь у підвалі своєму ганебному пороку; хтось уже лавав перебудову, а якийсь дядечко, присівши навпочіпки, дістав із кишені електронний калькулятор і намагався розраяти дитину зелененькими цифрочками, що стрибали по екранчику.

— Не хочу калькуля-атора! — несподівано прохлипла дівчинка. — Хочу кни-и-ижку-у!.. — й заголосила іще гірше.

Стало ясно, що горе має конкретну першопричину, та ще й інтелектуального характеру. А тут і мама об'явилася — цілком пристойна молода особа, зовсім не схожа на неформалку-наркоманку,— щоправда, дещо збуджена.

— Ну, не могу, не могу я за такі гроші тобі «Алісу» купити! — нервово проголосила вона, витираючи доньці хусточкою сльози. — Це ж більше третини моєї зарплати! Хапуги безсовісні! Спекулянти!..

— Іди-іди, нічого тут обзиватися! — почувся збоку лінивий юначий голос, і увага присутніх миттю переключилася туди.

Під стіною стояв стіл, ущертй заповнений книгами з розкішними палітурками, що сяяли всіма барвами веселки. Чого там, судячи з назв, тільки не було! Найвибагливіший книголюб обов'язково знайшов би те, що йому до вподоби, позаяк викладено було на імprovізований прилавок і класику, і сучасних авторів, і прозу, і поезію, і детективи, і пригоди, і книжки для дітей. Серед цих останніх вирізнялося багато оформлене видання «Аліси в країні чудес».

— Уявляєте — шістдесят карбованців вимагає! — обуре-но пояснила молода мама і сердито пішла геть, тягнучи за руку безутішну доньку.

— А й справді — що це за ціна така, молодий чоловіче! — підступив дядечко з калькулятором до продавця — аристократичного вигляду хлопця в модернячій куртці, який, мальовничо скрестивши на грудях руки, недбало спирався плечем об стіну переходу.

— Договірня, — процідив той, не повертаючи голови до інтер'єра. — Не подобається — не беріть...

Колись наша пропаганда не втомлювалася повторювати, що радянський народ — це народ, який читає більше за всіх у світі, і що радянські книжки — найдешевші в світі. І що цікаво: на відміну од багатьох інших тверджень епохи «розвинутого соціалізму», це таки відповідало дійсності.

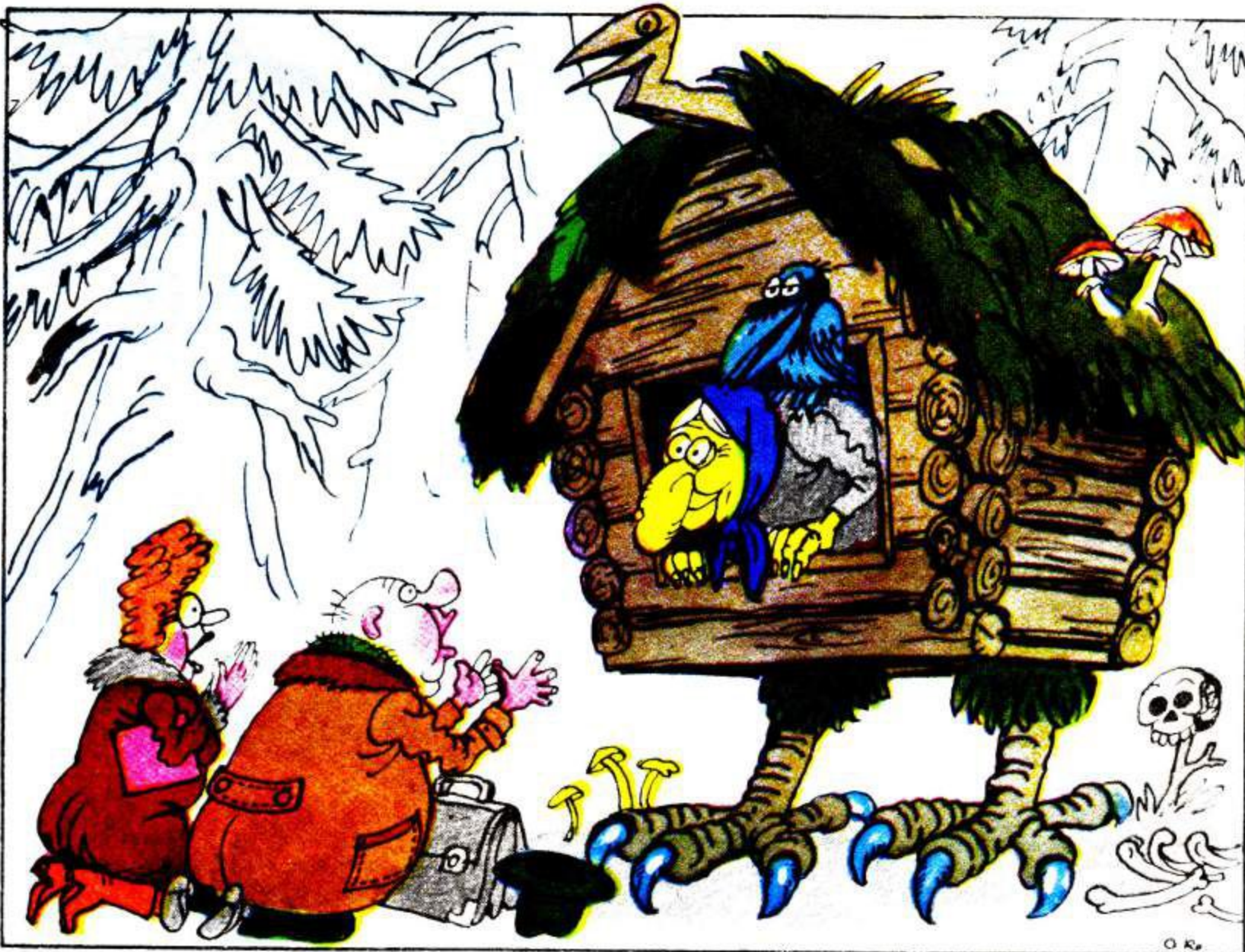
Та от останніми роками доводиться спостерігати навпаки тенденцію: книжки стають усе дорожчими, а відтак читаємо ми все менше. Не будемо тут згадувати про подорожчання паперу й різних поліграфічних робіт. Ідеться про інше. Проте, що нові й особливо популярні книжки, які мають тверду державну вартість, якимсь робом потрапляють не до книгарень, а на столи самодільних купців, котрі встановлюють на них буквально шкурдерські ціни — 30, 50, 70, а то й сотню карбованців за кожну.

— Ціна — договірня, — незворушно відказують вони, не деталізуючи того, хто ж це і з ким домовлявся. — Не хочете — не беріть...

Якщо ж котрийсь із книголюбів виявиться надто настирливим і таки збажає добитися ясності, до нього тут же підійдуть двоє-троє гевалів аж ніяк не з печаттю книжкової мудрості на ликах, і бідному книголюбіві лишиться вільний вибір: або негайно давати дьору, або приймати нерівний бій, підсумок якого зарані відомий...

Хто вони — ті купці, яким чинно до них потрапляє найновіша книжкова продукція? Невідомо. Приміром, директор об'єднання «Книвкнига» В. Я. Галиновський абсолютно твердий: «Це — спекулянти. Однак із наших магазинів чи бази до них не потрапляє нічого. Гарантую. А от міліція, до якої я не раз звертався, займатися цим не дуже рветься. У них, мовляв, багатомільйонні справи, а тут усе-таки значно менше...»

Що ж, у час тотальних розкрадань і суцільного дефіциту книжкова спекуляція може виватися й не найбільшою бідою. Проте не забуваймо простої істини: хороші й доступні всім книги — це основа нашого духовного здоров'я. Не можна допускати, щоби ця основа знаходилася в брудних руках. А тому давайте, друзі-книголюби, для початку зробимо найпростіше, що залежить лише од нас із вами: оголосимо хапугам повний бойкот!

— Бабулечко, виступіть у нашому Палаці культури з яким-небудь чаклунством, бо прогораємо!

Мал. О. КОХАНА

Дірка у решеті

Сподіваюся, ви погодитесь, що афоризм «Дозволено все, що не заборонено» набув і в нас неабиякої популярності тому, що хочемо зробити нашу державу правовою.

Широко розголосений він був не з чимесь доброю волею, а під тиском обставин і факторів. Ну, по-перше, усім нам відомо, що саме в епоху суцільних заборон у нас сформувалося інше життєве правило: якщо не можна, але дуже хочеться, то можна. І чим вищий рангом був його прихильник, тим більше він собі дозволяв. По-друге, наша законотворчість, м'яко кажучи, не відзначалася послідовністю: починається боротьба з нетрудовими доходами, а закінчується тим, що мобілізовані на цю боротьбу кращі сили правопорядку заганяють у глибоке підпілля бабок, які торгують квітами та нехитрим урожаєм із присадибних ділянок, та пенсіонерів-чоловіків, котрі потихеньку приторговують на базарах виготовленим власними руками. І загнали настільки глибоко, що коли через рік вийшов новий закон, який заохочував саме індивідуальну трудову діяльність, іще довго індивідууми обох статей жажалися, угледівши міліцейський кашкет.

На сьогоднішній день щось подібне ми спостерігаємо з кооперативами. Спочатку їм дали зелену вулицю, обклавши усіх гамузом сміхотворно низькими податками. А коли піна, що зашумувала на хвилі кооперативного буму, плюснулася декому в кишеню тисячами, а то й мільйонами, перед тими кооператорами, які повірили, що турбота про розвиток кооперативного руху — це всерйоз і надого і зайнялися серйозною, справді потрібною народу справою, виставили частокіл із драконівських податків.

Шкіру із м'ясом одберуть на тому частокіл до кісток найпорядніші кооператори. А ті, для кого закон — мов решето, спокійно спостерігають за корчами економіки на шляху до ринку. Вони уже знайшли свою дірочку в цьому решеті, крізь яку прослизнули до подальшого процвітання. Мається на увазі положення, за яким кооперативи можуть створюватися при державних підприємствах. Тут головне — знайти потрібне підприємство. А точніше — таке підприємство, яким керує відповідне керівництво. За його широкою спиною ніякий закон не страшний.

Олександр Іванович Агуря знайшов. В осях генерального директора кіровоградського об'єднання «Друкмаш»

М. П. Малети, секретаря парткому А. Ф. Зубарева, а також профспілкового комітету, ну й, звісно, буремного комсомольського. Саме цей «чотирикутник» благословив появу на світ у 1987 році молодіжного об'єднання естрадної музики «Гармонія», керівником якого на безальтернативній основі став Олександр Іванович. Щоправда, з незрозумілих причин «батьки» посоромилися зареєструвати новонароджене в установленому порядку — в міськраді. Можливо, тому, що не змогли чітко визначити його статі, сиріч при значення. Принаймні, судячи з назви, молодіжне об'єднання естрадної музики мусило або ж звеселяти слух молодих і не дуже старих трудівників «Друкмашу» після натруджених робочих буднів, або ж вишукувати у колективі і плекати естрадні таланти. Проте у положенні про діяльність «Гармонії» (знову ж таки у міськраді не затверджене) надбавемо на рядки, які наводять на думку, що дитяті пророчилися ширші можливості: музикантам дозволялося закуповувати непродовольчі товари, матеріали і сировину, необхідні для організації роботи об'єднання. А щоб дати на дрібні витрати, за клопотанням профкому об'єднання в Житлоосбанку було відкрито рахунок на його ім'я.

Додам, що ота непевність при реєстрації дозволила керівникові «Гармонії» О. І. Агурі видати очолюване ним об'єднання за дитя лейтенанта Шмідта, і не тільки його одного. Щоб у цьому пересвідчитися, досить лише поглянути на виготовлений друкарським способом офіційний бланк об'єднання. Кого тільки не залучає Олександр Іванович до гриху у зачатті «Гармонії». Тут, окрім «Друкмашу», і обком комсомолу, і обласна Рада профспілок. Дивно, що не зазначається Організація Об'єднаних Націй.

Минуло не так усього й багато часу, і друкаршів одержали нагоду пересвідчитися, які саме непродовольчі товари, матеріали і сировина потрібні для організації роботи естрадного об'єднання «Гармонія»...

Рішенням облвиконкому «Друкмашу» було виділено 650 пар імпортного взуття для продажу в кількатисячному колективі. А хто найсправедливіше може розподілити одну пару черевиків серед кількох робітників? Звичайно, ті хто легко відірв'яє «сі» від «сі-бемоль». Отож профком повністю

Телеграфне Агентство Перця

ІНВАЛІДІВ — БЕЗ ОБІДІВ

Тисячу карбованців одержала від комбінату громадського харчування служба милосердя Ковпаківського району, передає кор. ТАП з міста Сум. Цей подарунок було відзначено... хвилиною мовчання. Таким чиним ентузіаста допомого ближньому вшанували пам'ять власної ініціативи: підтримати своїх знедолених підопічних гарячими обідами. Невикористані гроші — на совісті керівництва автоколонії № 15955, яке за рік так і не знайшло машини для розвезення страв за адресами служби милосердя.

ВОДА ПРИЙДЕ З МАРІУПОЛЯ

ДОНЕЦЬКА область. (Кор. ТАП). Із компетентних джерел стало відомо, що готується документация на спорудження першого в області міжрайонного водопроводу.

Ще з серпня 1990 року мешканці вулиці 40-річчя Жовтня, що

у селищі Водянське Добропільського району, через нехлюйство міськводоканалу сидять без води. Та незабаром вони втнуть спрагу водичкою із Маріуполя, де вона заливає навіть деякі вулиці. Дайош водогін!

АСТРОЛОГ ВІЩУЄ

ЧЕРКАСЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). Ще у 1985 році С. О. Костенко з села Литвинець Канівського району перерахувала майже півтори тисячі карбованців на рахунок Мошнівського будівельно-монтажного управління для спорудження сараю та веранди. Та ні грошей, ні виконання замовлення так і не дочекалась. «Нічого дивного тут нема, — заспокоїв Світлану Олександрівну астролог, до якого вона звернулася за порадою. — Свою фінансову операцію ви зробили, коли Місяць був під знаком Козерога. А це погано впливає на виконання будівельних угод. Отже, почекайте більш сприятливого розташування планет».

переклав клопіт із виїзною торгівлею на «Гармонію». І та блискуче з ним упоралася. Щоправда, взявши за кожну пару взуття на вісім процентів від їх вартості більше. Коли ж дійшло до торгівлі рушниками та шампунем, цей процент різко виріс. Рахунок «Гармонії» у банку став круглишати.

Але все це було нудно і одноманітно, як вправи гами початківців, а маестро хотілося чогось складнішого, яких-небудь імprovізацій з варіаціями. Тим паче, що на цей період генеральний директор об'єднання «Друкмаш» М. П. Малета власноручно підписав статут стола замовлень «Мрія», звичайно ж, при об'єднанні «Гармонія», — яким передбачалися бартерні угоди, закупівля і продаж різних товарів.

Тема для нового музично-комерційного витвору народилася, хоч як це дивно, у далекій від музики взагалі і молодіжної естради зокрема організації — на Олександрійській мікробазі «Облкооплігоспбудторгу». Теплого жовтневого дня, начитавшись газетних матеріалів про тяжку продовольчу ситуацію в Москві і про тамтешні базарні ціни на м'ясо, комерсант бази І. М. Волков дуже зажурився і почав ламати голову над тим, як би зарадити бідним москвичам. Врешті поділився тими думками невеселим з колегою-комерсантом О. А. Ткаченко. Останній дуже близько взяв усе це до серця і пригадав, що в колах кооперативної торгівлі столиці СРСР у нього є знайомі, які могли б узяти за божу ціну будь-яку партію свинини, отovarивши її імпортом.

Оскільки навіть найвища ціна на свинину на кіровоградських базарах, порівняно з цінами московськими, здається божою, то при нескладних математичних підрахунках і пам'ять комерсанта Волкова освіжчалася: у ній зримо виринув світлий образ музиканта Гени Когана з друкмашівської «Гармонії». Щоправда, Волков так і не зміг назвати інструмент, на якому грає Гена, зате його комерсантський мозок чітко тримав іншу інформацію: Коган на «ти» з керівником об'єднання Агурію, Агуря ж, як відомо з достовірних джерел, мало не ногою відкриває двері кабінету генерального директора об'єднання «Друкмаш» Малети, а «Друкмаш» тримає на пах свиноферму у кіровоградському приміському радгоспі «Зоря», м'ясом з якого годуються колективи.

Через тиждень після цієї розмови до

кабінету директора радгоспу «Зоря» Є. Г. Талпи увійшов штатний експедитор «Друкмашу» Ботнар і простягнув Євгенові Григоровичу надрукованого на бланку «Гармонії» листа з проханням «відпустити свинину по 4 крб. за кілограм живої ваги». В ході усної розмови було з'ясовано, що клопотання погоджене з адміністрацією і профкомом «Друкмашу», під терміном «свинина» мається на увазі 252 свині живою вагою 34212 кілограми вартістю 135640 карбованців, які будуть радгоспові негайно перераховані. Після чого директор радгоспу наклав на клопотанні відповідну резолюцію.

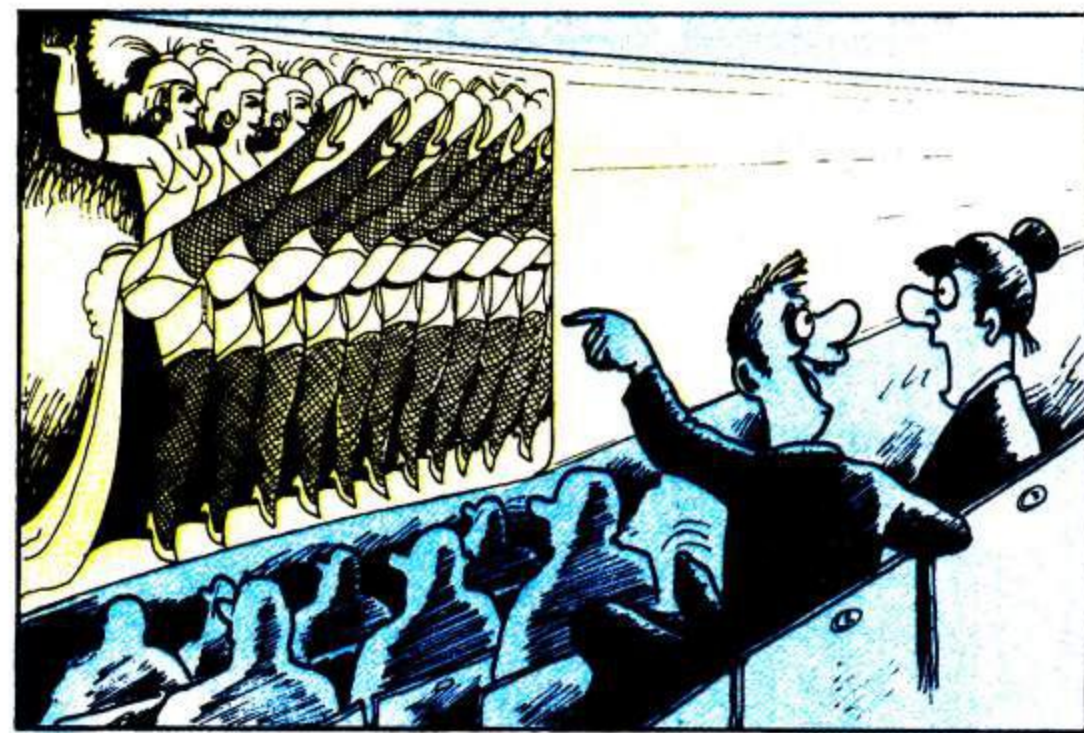
252 свині двома загонами рушили на столицю. Але не відразу, а зробивши короткочасну зупинку на Кіровоградському птахокомбінаті, де їм надали належного товарного вигляду, і не пішки, а на рефрижераторі, взятому Агурію напрокат за дві тисячі карбованців в іншому далекому від торгівлі м'ясопродуктами кооперативі — «Віта», створеному при облздоріввідділі.

Супроводжував вантаж автор цієї музично-комерційної імprovізації, уже згадуваний нами комерсант Волков із Олександрії, якого Олександр Іванович Агуря забезпечив супроводжуючими документами на різних бланках на всі моменти рейсу і московськими пароями та явками. І ми могли б лише здогадатися, наскільки пожиришала б «Гармонія» завдяки цій свинській операції, якби не скромний «жигулик» з автоінспекторами, котрі, виконуючи постанову Голови Верховної Ради УРСР, зупинили КамАЗ, щоб пересвідчитися, чи не з республіканського столу вилучене його начиння, яке пливе ктознакуди. Зате тепер відомо, що не бачити робітникам тих конфіскованих 34 тонн свинини, бо вирішено було: раз вона не потрібна у Кіровограді, то нехай їде в Донецьк.

І тепер мені страшенно хочеться, щоб генеральний директор об'єднання «Друкмаш» М. П. Малета, який і в ході перевірки горою стояв за «Гармонію» та самостійність підприємств, став перед очолюваним ним самостійним колективом і відповів на одне-єдине запитання: хто замовляв таку музику?

В. БОНДАРЕНКО.

м. Кіровоград.

— Сама лиш еротика! Усе інше вирізали...

Байки без моралі КОЛІЗІЯ

Мундир не міг навіть уявити свого життя без Честі. Він був тільки їй до кінця відданий і завжди лише її, свою єдину, захищав за будь-яких обставин.

А Честь завжди хотіла бути тільки сама собою і все життя намагалася обійтись без Мундира...

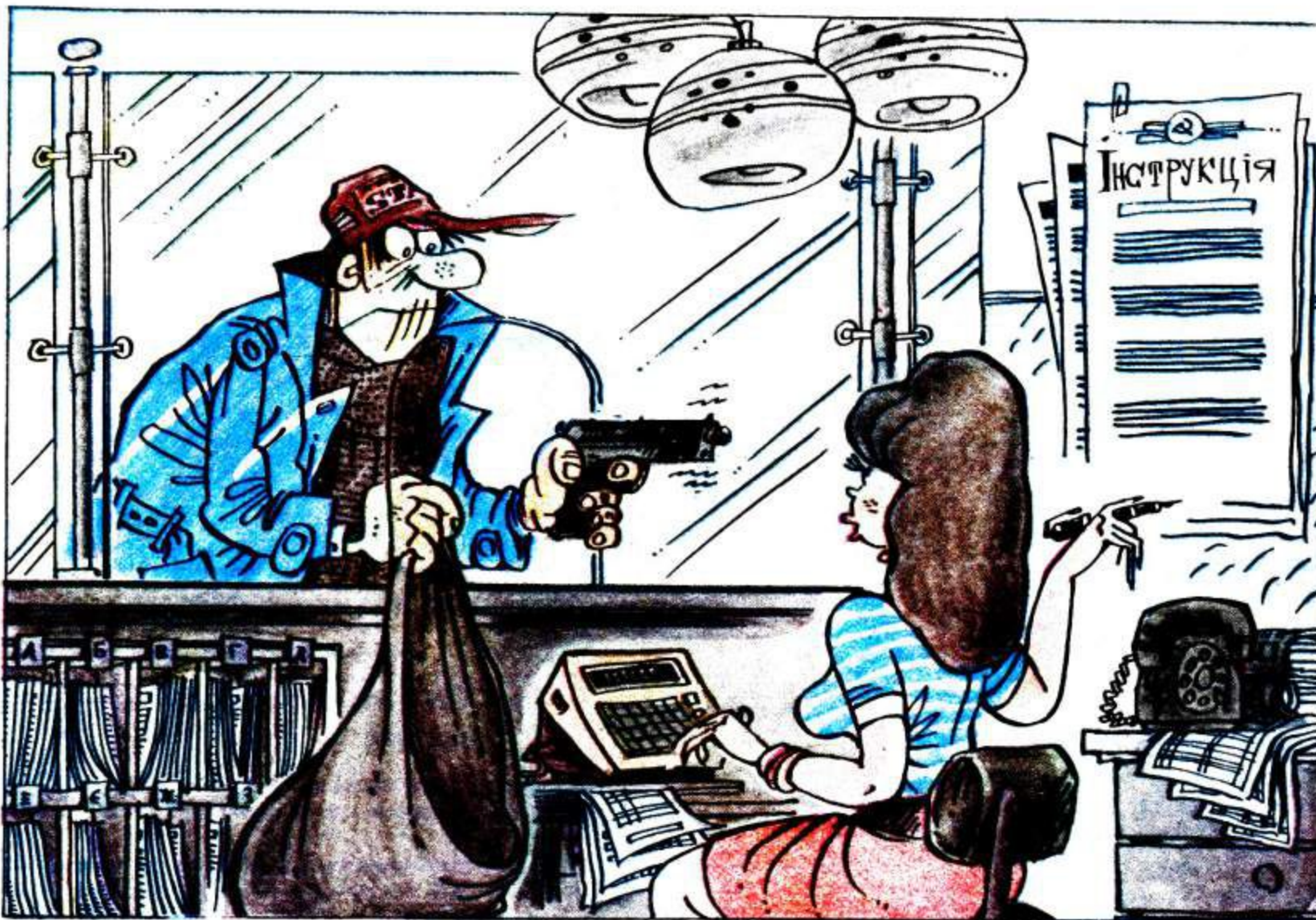
ДІАЛЕКТИКА

— Ніщо в світі не щезає безслідно! — вигукнув Вогонь, випускаючи за собою шлейф Диму.

Гриць ГАЙОВИЙ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Ви що, постанови не читали?! Більше п'ятисот карбованців в одні руки не даємо...

КОРОТКО КАЖУЧИ

- Досить говорити про наші великі завоювання, давайте поговоримо про що-небудь приємне!
- Якщо вам заткнули рота, то ваш голос почули!
- Щоб запліщувати очі на недоліки, їх потрібно добре бачити.
- Якщо розумні чоловіки й бувають закохані, то закохані ніколи не бувають розумними.
- Якби ми думали, що робимо — хіба б ми стільки зробили?!
- Перебували в рівних умовах: і ті, кому можна все, і ті, кому нічого не можна.
- Ще кілька п'ятирічок, і ми до 2000-го року не дожили б.
- Може, для того і вирубують ліси, щоб в них не блукати?
- У нас немає злиднів — у нас є такі, що живуть чесно.

Петро ОЛЕКСАНДРЮК.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Я на кілька днів відлучуся... Ви мене потім признаєте?..

ЧЕРВІНЕЦЬ

ГУМОРЕСКА

Петько Макогін попросив позичити йому червінця. Я, звичайно, дав. Дати то дав, але думка мене гризе: «Для чого йому ці гроші?» Я вирішив запитати свого напарника — може, він знає.

— Петько Макогін позичив у мене червінця, — кажу. — Як ти думаєш, на що він його витратить?

— Мабуть, пляшку купить, — висловив здогад напарник.

— Мабуть, — погоджуюся з ним. Але через якийсь час мене сумнів почав мучити: «А якщо йому червоненький папірець не на пляшку потрібен?»

Тут якраз Максима, токаря з нашої бригади, зустрів.

— Петько Макогін попросив дати йому червінця, — мовлю. — Нащо він йому?

Максим сказав: «Поняття не маю», — але я з іншого боку підходжу:

— А ти б на що витратив?

— Не знаю. Може, на бабу. Квіточок-лютиків купив би.

Лютики — це добре. Тим паче, що жінка Петькова у другій зміні працює. Теж у нашому цеху. Але... якщо йому ці лютики потрібні? — мучуся. Аж наш бригадир надходить, питає, чому верстат мій не працює.

— Думаю, Іване Федоровичу, — пояснюю. — Тут справа така. Я Петькові Макогону десятку до зарплати позичив. Що він з нею робитиме?

— На Аллу Пугачову піде. Якраз концерти вона дає в Палаці спорту.

Можливо, він має рацію. Але, щоб перевірити вірогідність усіх версій, вирішив звернутися до дівчат. Першою побачив Люсю. — Люсьок, — я до неї так ніжно. — Ти чула — Петько Макогін позичив у мене десятку, щоб напиться. Може, в кафе, а може, дома.

— Ти диви... — махнула своєю гривкою і побігла.

Так нічого і не добився від неї. Тому звернувся до Каті:

— Знаєш, Петько Макогін взяв у мене гроші. На квіти якісь жінці. Що ти про це думаєш?

— Усі ви однакові.

— Про що це ти з Катрусєю балакав? — надійшла Ніна.

— Та про дрібниці. А точніше, про Петька Макогону. Я йому червінця дав. Мо', піде на концерт.

Наступного дня зустрічаю Петька Макогону, неголеного, пом'ятого. Бачачи моє здивування, він пояснив:

— Жінка з хати вигнала. Ночував на вокзалі. Хтось їй сказав, що я у тебе сотню позичив, аби купити квіти своїй коханці і повести її спочатку на концерт, а потім до ресторану. Ти, часом, не знаєш, яка це свиня таке наговорила?

Звідки я міг знати?

Ярослав ГОЛЕЦЬ.

М'ясне питання у Харкові з порядку денного знято. Адже як, скажіть на ласку, можна розглядати те, чого в природі не існує? Навіть так звані неформали перестали ходити на мітинги із колись злободенним гаслом: «Хто з'їв моє м'ясо?»

Нині це вже не актуально. Нині практично всі харків'яни переключилися на кістки. Саме навколо них точаться палкі баталії біля привабків універсамів і гастрономів. Саме за ними годинами простоюють мешканці промислово-культурного обласного гіганта у довгезельних чергах. І, мабуть, недалекий той час, коли переважна більшість харків'ян повірить у те, що свині, корови та бугаї створені матінкою природою лише із самих кісток. А м'ясо... Яке там у дідька лисого м'ясо! Що це таке? Яке воно на вигляд?..

І все-таки колись же ми з вами зоологію ніби вивчали. Знайомилися з працями Дарвіна, Брема, Зенкевича. І хай туманно, але пригадуємо, що, крім скелета, кожна тварина має ще й якісь м'язи. У тім числі й свинська. Коли ж так, то може, все-таки спробуємо пошукати відповідь на оте пекуче: хто? Хто, питається, з'їв м'ясо?!

— Пільговий контингент! — впевнено відповів директор м'ясопереробного заводу Харківського м'ясокомбінату Є. Є. Пигарев. — Пільговиків сьогодні стільки, що й порахувати важко. І ветерани, і інваліди, і багатодітні, і афганці, і чорнобильці, і, і, і... Торгує тільки те й робить, що списки складає і отоварює за ними пільговиків.

З такою точкою зору майже солідарні і керівники самого м'ясокомбінату, котрий очолює Іван Федорович Іванов.

ва Вікторовича Денисенка рекомендацію райкому чи у його колеги Олександра Миколайовича Даньшина поцікавитися наявністю медичної довідки, хоча ті спокійнісінько собі гуляли комбінатівською територією ледь не щоденно. А коли на місто спадали сутінки, входили, юридично кажучи, у злочинний зговір із працівниками м'ясокомбінату та набивали лантухи і свининою, і яловичиною, і ковбасами, і вирізкою, і язиками свинячими чи коров'ячими, і корейкою. Коли ж до мішечків годі було заштовхнути бодай ще один м'ясний кілограм, усе поцуплене за допомогою згадуваної вже мотузки переправлялось через паркан. Підкреслимо, страшенно режимного об'єкту. А по той бік паркану на добро вже чекали співучасники.

Почали м'ясоцупники, правда, з дріб'язку. Із якихось п'яти-десяти кілограмів. Та згодом, зважаючи на дуже суворі м'ясокомбінатівські порядки, перейшли на центнери. В один з останніх своїх візитів злочинна компанія завантажилася досить солідно — ледь не двомастами кілограмами доброї свинини. І, будьте певні, усе й цього разу було б у них в ажурі, якби абсолютно недоречно не втрутилися працівники управління по боротьбі з оцим самим та КДБ.

То які вже тут списки? Які пільговики? Про яких інвалідів чи афганців можна вести мову?

Навряд чи до їхнього столу потяг 97 кілограмів м'яса і 22 батони ковбас водій-експедитор АТП-2006 В. Батура. Не про ветеранів чи багатодітних думали сотні інших затриманих (а скільки ж то незатриманих?!!) м'ясокрадів.

А ХТО ЗА НИМИ?

І я майже, було, повірив. Майже погодився з тим, що м'ясо тепер, при його вельми обмеженій кількості, потрапляє до рота саме тим, хто його найбільш потребує. Згідно із законом соціальної справедливості. А коли ще в загальних рисах познайомився з вельми вражаючою системою охорони м'ясопереробних об'єктів області, то сам до себе мовив: ні, звідси м'ясо має потрапляти тільки до законних споживачів. Тільки до народу.

А тут ще обласна газета «Слобідський край» на очі потрапила. Прочитав у ній такий собі матеріальчик за 1 січня 1991 року «Ці таємничі вироби» і зрозумів, що навіть на територію комбінату абихто не пройде. Судить самі. Заступник директора з режиму і кадрів Володимир Григорович Фоменко, зокрема, перед обласним кореспондентом поставив чіткі умови: не пустимо, якщо не маєш медичної довідки — раз! рекомендації райкому або райвиконкому — два! Ні більше, ні менше. Зрозуміло, що кореспондентові Л. Варницькій нічого не лишалось, як зробити від комбінатівських воріт крутий поворот на всі сто вісімдесят градусів. Оскільки, йдучи на це архірежимне підприємство, вона легковажно не передбачила таких важливих деталей. А відтак читачам обласної газети і не вдалося одержати відповідь на сакраментальне запитання: так хто, все-таки, з'їв?..

Тим більше було моє здивування, коли я дізнався, що деяким щасливчикам усе ж вдається проникати на цю, як казали латиняни, терра інкогніта без усяких рекомендацій і довідок. Виявляється, достатньо мати міцну мотузку і один-два лантухи. З таким нехитрим причадалом треба просто перемахнути через м'ясокомбінатівську огорожу і — гуляй, душа! Саме у такий спосіб ціла група позасписочних м'ясоїдів практично безперешкодно протягом кількох місяців спустошувала комбінатівські цехи від їх найделікатесніших виробів. О, дивина, ніяких тобі нестач, дебет з кредитом у повній злагоді.

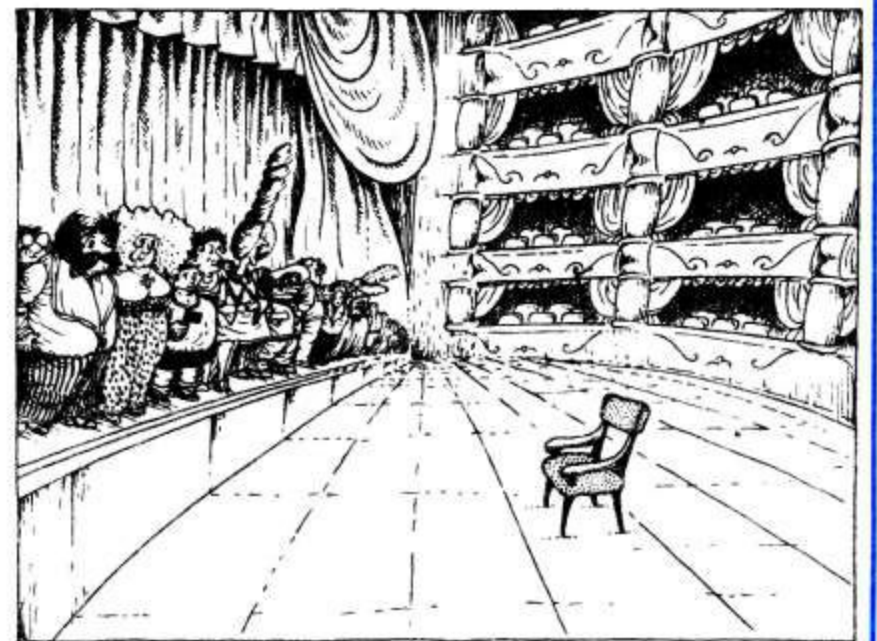
І, уявіть собі, нікому з комбінатівських працівників якось ні разу навіть на думку не спадало спитати, скажімо, у ніде не працюючого Станіслава

м. Харків.

І. ЛАГОЗА.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Так що ти там про мене дзижчала?..

БЕЗВИГРАШНА ЛОТЕРЕЯ

Коли я купив білет грошово-речової лотереї УРСР і побачив, що його номер 041, а серія 004932, важкі передчуття обсіли мене. І вони справдилися: на білет випав солідний виграш — вантажний моторолер «Муравей» вартістю, як зазначалося в таблиці тиражу, 1020 карбованців. У призначеному настрої побрів я в ощадну касу, аби переслати білет на експертизу, щоб одержати виграш.

Проте в касі нічого страшного не сталося: мені досить швидко оформили все необхідне і порадили чекати виклику.

Виклик надійшов після того, як «Муравей» став коштувати на сотню більше. Прикинувши свої фінансові можливості, я написав на ім'я адміністрації харківського магазину «Старт» заяву, що згоден доплатити різницю. Заяву у мене взяли, але моторолера не видали. Сказали — зараз немає, прийдіть пізніше. У нашому райфінвідділі пояснили: вам сказали неправду, усі виграші передбачені

фондами. У «Старті» перегодом заперечили: фонди — це ще не моторолери.

Отак я їздив туди-сюди, аж поки не надійшов такий наряд на моторолер. Однак за цей час наша промисловість, судячи з усього, устигла істотно наблизитися до ринку, бо за «Муравей» з мене зажадали ще на сімсот з хвостиком карбованців більше: такою стала, бачте, його договірна ціна.

Але ж особисто зі мною ніхто не домовлявся про те, що після піврічного ходіння по інстанціях я мушу тепер викласти з кишені майже стільки, скільки виграв. До речі, навіть якщо я й відмовлюся від виграшу в натурі, одразу потримати в руках оту тисячу мені не пощастить, бо її можуть лише перерахувати на мою ощадну книжку, звідки нині дозволяють зняти лише п'ятсот карбованців на місяць.

І дійшов я невеселого висновку: з нашою державою краще не грати.

Анатолій ФРОЛОВ.

м. Ізюм
Харківської області.

...І ЦІЛИЙ РІК ВЕСНА

Не знаю, як до вас, а до моєї хати весна минулого року завітала 25 травня. Саме цього дня я купив магнітофон, який так і називається — «Весна». Однак на душі було сонячно недовго: рівно через добу магнітофон категорично відмовився наповнювати мою оселю чарівними звуками музики.

Уманський міжрайонний технічний центр «Славутич» після двох невдалих спроб (які тривали майже рік) оживити апарат, видав мені довідку «на заміну несправного виробу на новий».

Що мені залишалося робити? Узят та й відправив магнітофон тим, хто його породив, — на заводський завод «Іскра». Директор заводу В. П. Білий з реакцією на мою зухвалість не забарився. У своїй відповіді, за обсягом не набагато меншій, ніж інструкція до «Весни», він дохідливо розтлумачив мені, що «магнітофон є складним пристроєм, в якому сконцентрована праця сотень різних колективів», потім поінформував про рожеві перспективи: «завод постійно працює над удосконаленням... моделей магнітофонів», — і нарешті в кінці повідомив, що моєї (чи їхньої) «Весни» завод не одержував і тому немає можливості «провести аналіз причин відмови».

Відповідь датована 25 серпня 1990 року. Вказую точну дату тому, що згодом отримав акт із того

ж заводу, з якого видно, що надійшов магнітофон 18 серпня 1990 року. І яких висновків, гадаєте, дійшла комісія? «В процесі аналізу встановлено: платний ремонт завод-виготовлювач не проводить, звертайтеся у найближчу майстерню». І висновок: «магнітофон ремонту не підлягає».

Чесно кажучи, з такою логікою я зіткнувся вперше. Якщо навіть завод визнає, що магнітофон ремонту не підлягає, то що може вдіяти з ним майстерня? До речі, довідка про заміну якраз і містила відповідь на це запитання.

Своїми міркуваннями я поділився з керівниками заводу. І вони таки пішли мені назустріч: надіслали ще одного акта, у якому висновок заводської комісії був теж лаконічним, але протилежного змісту: «магнітофон підлягає ремонту». Більше того, грохи згодом магнітофон мені таки відремонтували, але без ніяких гарантій, повідомивши: «строк гарантії закінчився ще в 05.90 р.». Цікаво, а коли ж він почався? І що таке, врешті-решт, з точки зору адміністрації заводу «Іскра», гарантія — турбота про честь заводської марки чи узаконена можливість морочити людям голову протягом дванадцяти місяців?

А. СМУЛЬСЬКИЙ.

м. Умань
Черкаської області.

А Я Й НЕ ЗНАЛА, ЩО КУВЕЙТ — СІОНІСТСЬКА ДЕРЖАВА!

Ото кажуть: вік живи — вік учись. І точно. Я в цьому на собі переконалась. Завдяки нинішньому плюралізму.

Приміром, я всеньке життя вважала, що Кувейт — арабська країна. Чимало доводилося читати про цю маленьку державу з працьовитим народом і високим рівнем життя, на яку накинув оком і яку загарбав нещодавно іракський правитель Саддам Хусейн, що викликало гнів усього світу.

Але ось відкрила шостий номер всесоюзної газети «Советский патриот» за цей рік і з подивом ознайомилася з матеріалом під багатозначним заголовком: «Есть иное мнение». Цитую:

«...войну против Ирака осуждают многие наши соотечественники... Каждому мало-мальски думающему человеку понятно, что на Ближнем Востоке Ирак оказался, с точки зрения моральной, экономической, да и военной, единственным государством, способным противостоять международному сионизму...»

То, виходить, що Саддам Хусейн накинувся, захопив і по-бандитському розорив не єдинокронних братів-арабів, не одновірців-мусульман, а таки ж сіоністів, які маскувалися під арабською личиною та магометанською вірою! І йому — Хусейну — нині протистоїть не співтовариство обурених безпардонною агресією народів, до того ж під егідою ООН, а знову ж таки мерзенне сіоністське збіговисько, котре зуміло підпорядкувати собі ще й Організацію Об'єднаних Націй...

Спасибі за науку, «Советский патриот»! Спасибі й за те, що в цьому ж номері заходився розкривати нам очі ще й на проклятого всім світом Гітлера, — започаткувавши серію публікацій «Адольф Гитлер. Ескиз к портрету» В. Пруссакіна, — де «неупереджений дослідник», як характеризує автора газета, змальовує досить привабливий образ фашистського людодержера. І ще й з графічним зображенням Гітлера.

...На першій сторінці «Советского патриота», поруч із назвою газети, стоїть її девіз — «Все во благо, что во благо Отечества». Хочеться запитати у редакції: що ж тут «во благо»? А головне — кому?

Валентина ІВАНЕНКО.

ПРОКУРОРСЬКИЙ ПІНГ-ПОНГ

Не знаю, як там буде у нашій правовій державі, а в нинішній нечистим на руку особливо боятися покарання нічого. Тим паче, коли липне до рук не рядових: у крайньому разі, завжди можна повернути незаконно одержане, визнати помилку, і тоді навіть прокуратура охоче відпустить гріхи.

Може, хтось захоче звинуватити мене в надмірному узагальненні, то я уточню: йдеться про Новоархангельський район Кіровоградської області. Ще на початку минулого року я написав до обласного комітету народного контролю листа. У ньому розповів про відомі мені факти порушень державної дисципліни та окупаційного, якими густо рясніла трудова діяльність голови колгоспу імені Жовтневої революції П. В. Бабія, котрий керував господарством під невиспаним наглядом ревізійної комісії, очолюваної його дружиною Т. В. Бабій.

Заради об'єктивності відзначу, що перевірка, проведена комітетом, підтвердила більшість викладених у листі фактів. Зокрема, з'ясувалося, що голова колгоспу та головний бухгалтер Т. П. Рябуха одним розчерком пера різко збільшили урожайність соняшнику з одного га, приховавши від обліку 61 гектар засіяних цією культурою площ. Підозрілу щедрість продемонстрували вони по відношенню до найманої бригади, яка асфальтувала внутрігосподарські дороги і майданчики, переплативши їм майже тридцять тисяч карбованців за невиконані роботи. Свого часу розібрали в господарстві сінохосвище, а потім голова схаменився, що це ж свіжа копія пропала, і оформив «демонтаж» рішенням правління, згідно з яким кожному членові бригади, куди він зарахував і себе, виплатили по 537 карбованців. Підтвердилися також і святкові та недільні мандрівки П. В. Бабія колгоспною машиною за сотню з гаком кілометрів у Бершадь Вінницької області.

Оскільки матеріали перевірки були передані в районну прокуратуру для юридичної оцінки, районний комітет обмежився тим, що оголосив П. В. Бабію суворо догану і взяв до відома його повідомлення, що вартість поїздки у Бершадь він оплатив. Догана дісталася головному Т. П. Рябусі.

А далі почалося щось незрозуміле. Уже через два тижні після одержання мною відповіді з комітету народного контролю оперативно відгукнувся прокурор району А. В. Бойченко, який, не згадавши ані слова про приписки і розбазарювання колгоспних коштів, повідомив, що районна прокуратура відмовила у порушенні кримінальної справи «на підставі ст. 6 п. 2 КПК УРСР».

Знову пишу у вищій прокурорській інстанції. За дорученням Прокуратури УРСР заступник начальника слідчого управління облпрокуратури Л. К. Говорухіна повідомляє мені, що «з метою відшкодування збитків прокурор району подав у суд позов на 20388 карбованців 80 копійок», який судом задоволений на 17762 карбованці. А що стосується приписок площі соняшнику, то прокурору Новоархангельського району доручено організувати перевірку викладених у скарзі доказів.

Звичайно ж, перевірка засвідчила, що в приписках ніякого криміналу немає.

Іду в обласну прокуратуру. Після мого візиту та ж заступник начальника слідчого управління Л. К. Говорухіна повідомляє: чергове рішення райпрокуратури про відмову в порушенні кримінальної справи скасовано, призначено нову додаткову перевірку.

Проте й нова, та ще й додаткова, звелася до того, що й попередня: прокуратура району визначала приписки мало не благородною справою.

Знову мандрую в обласну прокуратуру. Цього разу наслідки візиту ще втішніші: прокуратура скасувала також і рішення про відмову у порушенні кримінальної справи «по факту завищення обсягів робіт, виконаних бригадою Абрамяна». Але... матеріали знову направлені прокурору Новоархангельського району і знову для організації додаткової перевірки. Про що сповістила та ж таки вельмишановна Л. К. Говорухіна. Результат — той же.

Чесно кажучи, я мало тямлю у взаємовідносинах між районною прокуратурою та її вищою інстанцією. Може, районні прокурори настільки нині незалежні, що їм ніхто не указ? Але, в такому разі, поясніть, куди ми йдемо? До правової держави чи навпаки?

Володимир ХОЛОДЕНКО.

Кіровоградська область.

ІРОНІЧНІ ФРАЗИ

- Про світле майбутнє дуже часто мріють люди з темним минулим.
- Зробив гідний внесок у негідну справу.
- Став світилом тіньової економіки.
- Чим менше продуктів у магазинах, тим більше поживи для роздумів.
- Лапші на вуха нині не вішають — вона стала дефіцитом.

Владислав ПРУДОВСЬКИЙ.
м. Запоріжжя.

— Ви тільки гляньте, як цей шкурник людей обдирає...

ДОБРА ПОРАДА

Байка-жарт

До Іжака прибіг якомсь
Зайчисько капловухий:
— Ледь врятуватись удалось!..
Мою біду послухай.

Від Сірого нема життя,
В кущах набридло скніти...
Прошу тебе, дай напуття —
Ну, як мені вціліти?

Іжак йому: — Бува, бува,
Як десь бракує лою.
Бо як не варить голова —
Нема й ногам спокою...

Тож слухай і на вус мотай:
Не бігай, не трусися,
Угледеш Вовка — не тікай:
Мерщій в клубок згорнися!..

Степан ГРИЦЕНКО.

О х і натерпілися, ох і настраждалися ми від отієї соціальної несправедливості та нерівності!.. Коли у сусіда є, а в тебе — немає...

Побудує сусід таку-сяку дачу — і у вас уже шкребе душу: «Та хіба ж я гірший?!» І вже ви ночей недосипаєте, у борги залазите, а таки вимуровуєте і собі палац. Не такий, як у сусіда, — «курник». А втричі ширший і удвічі вищий. Правда, тільки трохи нижчий, ніж телевежа в Останкіно.

Сусід увіткнув у землю два саджанці груш, а ви — п'ять! Та ще й горіх, та ще й абрикос, та ще й райських яблук! Аби той луснув від заздрощів! А під його груші — два відра гасу «бух»! Нехай родять... дулі.

Сусід заводить білих гусей, а ви — і білих, і сірих, і рябих. Та ще плюс до того й гиндиків, як протидія на червоні сусідські шаровари.

Сусід, дивись, стягнувся на «Запорожця», а ви за деякий час піпікаєте на ньому з «Жигулів».

І так — не життя, а суцільні перегони.

А ще коли сусід чи знайомий має хоч маніпуснік привілеї, тоді то не життя — мука. Гірше від багатосерійного фільму жаків.

Пройшовся сусід у дублянці, ви відриваєте останнього гудзика на своєму сірякові.

Одягнув сусід пижикову шапку, а ви своєю кролячою — об землю:

— Та гори ти синім полум'ям! Де та соціальна справедливість?! Розкупонь і закупонь його трясця! І колотиться уже на сусіда відро дьогтю, і болить вечорами серце...

А там, дивись, інфаркти, інсульты... Одне слово, немає життя без тієї справедливості...

Та ще на нашу голову й дефіцит кругом. І того немає, і сього немає, того не купиш, того не дістанеш... В магазини взагалі страшно заходити, бо знервовані покупці можуть роздягнути...

Але з усього є вихід. Он у Рівненській області думали, мізкували, гріли лоби і вирішили:

— А що тут думати?! Що сього немає і того немає — це півбіди. Головне — щоб соціальна справедливість була.

Це так Рівненський виконком обласної Ради народних депутатів постановив.

— Усі ми ходили до школи, — вирішили там. — Табличку ділення ще не забули. Тепер беремо наявні запаси товарів і ділимо на усіх наших земляків. Просто і геніально! Як той казав — кожній свашці по ковбасці... І ніякої паніки, ніякого ажіотажу... Наші виборці повинні відчувати, що ми про них турбуємося.

ЩО ТУТ ДОВГО МУДРУВАТИ?

Ось тоді й народився в стінах облвиконкому документ «Про впровадження єдиного виду запрошень на окремі групи товарів». З нього випливає, що кожний рівненський чоловік по талону... гм... вибачаюсь, по запрошенню зможе придбати: «Пальто або плащ, або куртку чи костюм — 1 шт. на 1991-1993 р., сорочку — 1 шт. на 1991-1992 р., взуття осінньо-зимове — 1 пара на 1991-1993 р., брюки — 1 шт. на 1991-1992 р., труси — 1 шт. на рік, шкарпетки — 4 пари на рік».

Коротко і ясно. Воно й зрозуміло, що це

облвиконкомівський документ, а не французький журнал мод.

Може, комусь хотілося знати: які труси — «сімейні» чи спортивні, вище колін чи нижче, у смужечку чи в тюльпанах... А ще комусь, може, забажається, щоб і кольорові рекламні каталоги з фотографіями різних фасонів до «запрошення» додавали... Але давайте облишимо емоції. Емоції залишимо жінкам, яким на найближчі два-три роки обіцяно: «Верхній одяг (пальто, або плащ, або куртка із всіх (!) видів тканини чи костюм вовняний) — 1 шт. на 1991-1993 р. Одяг жіночий літній (плаття чи костюм, чи блузка, халат чи сарафан) — 1 шт. на 1991-1992 р. Панчохи або колготи — дві пари на рік, взуття осінньо-зимове — 1 пара на 1991-1993 р., кімнатне взуття — 1 пара на рік».

Не чути емоційних вигуків рівненського жіноцтва.

Жінки мовчать. Вони без жодного слова пакують журнали «Бурду», «Ванду», «Радянську жінку» і несуть в приймальні пункти макулатури. Усі журнали, де, як знування, друкуються шовкові блузи, вечірні сукні з декольте, де плащі «аля-Париж», де туфельки на супер-шпильках, де... Краще й не перелічувати.

Бо можна тут багато говорити й іронізувати. І з приводу сарафанів, і з приводу курток «з усіх видів тканин». Можна змальовувати безліч комічних ситуацій з тими одними-однісінькими штаньми на два роки...

Та не будемо дратувати наших рівненських читачів. Єдине, що втішає — це те, що поділено порівну!

А раз у Рівненській області торжествує соціальна справедливість, то сподіваємось, що і народним депутатам перепадуть на два роки одні брюки.

Оскільки ж усім відомо, що робота у них (як би делікатніше висловитися) дуже штанозносною, то думаємо, що однієї пари їм на два роки не вистачить. Отож, будемо вірити, що найближчим часом вони щось придумают для своїх виборців — щось веселіше і оптимістичніше.

М. ПРУДНИК.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Що це, парад суверенітетів?

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Набридло вже — третій раз крадуть...

— А зараз ми чекаємо товарів.

ДО ПЕРЕМОЖНОГО КІНЦЯ!...

ГУМОРЕСКА

Нині багато галасунів розвелось. Кричать: «Куди ми йдемо?!» Знаємо куди. По вказаному шляху...

А куди дійдемо — побачимо. Світле майбутнє покаже. Головне — не збачити від дороговказу. Уже видно? Що видно? Нічого?.. Ось так би й одразу. І нема чого іронізувати та показувати на полиці магазинів. Вірно, там нічого не побачите. Заплющіть очі. Ось так. Видно щось? Темрява. А ми йдемо. І не зіб'ємося з курсу. Нема чого їсти? І добре, бо зайва вага нам ні до чого. З нею спринтером не станеш.

Бачили, як на сеансах Кашпировського? Валом народ йде. Розжирили. Розтовстіли. Схуднути хочуть. Отож і пішли всім таким назустріч. І тепер, товаришочки, підперезуйте

тугіше ремінь — й ніякі екстрасенси чи психотерапевти не потрібні.

Босі ходитимемо? Ну й що?.. Наші пращури не знали ніякого взуття і не хворіли. Загартувалися. Про всяк випадок личаки мали. Чудова взувачка! Самою природою створена. Це не те, що сучасна хімія: штучна шкіра, гума... От і тюпайте на здоров'ячко.

Ковбаса дорога? А де? А-а... І тієї нема. Вірно. А нема, то й гаманець не скупне, заощадження зростуть.

Що?! Доволі, кажете, натерпілися? Бог терпів і нам велів. Люди — то великомученики. За гріхи. Як? Всякі. А у вас їх хіба нема? Не крали, не зловживали службовим становищем? Як не було?.. Ах, так. Ну, то, виходить, алкоголем заливали душу у кращі застільні часи. І цього не було? Ова! То що, ви — ангел? Не смішіть. Крилець-бо нема. Я таких чеснот досі не стрічав у житті, хоч, слава богу, пожив.

Усак, звичайно, бувало. І гладили, і стружку знімали. Як же без цього. Але, як бачите, живий і неушкоджений... Але я ніколи не поступлюся принципами! Босий буду, кишки марш гратимуть, а я маршируватиму. Це вже увійшло у кров і плоть. Та й скільки того життя залишилося...

Ви к-куди?! Туфлі викинули? Зачекайте! І я з вами.

Іван ТОКАРЧУК.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Мал. С. ФЕДЬКА

ФРАЗИ

Щоб жити — мало крититись, треба знати — навколо кого.

Як правило, критику боїться не той, кого критикують, а той, хто критикує.

Багато знати — добре, а багато не знати — ще краще!

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. І. МАРИНИЧЕВОТ

Віктор ЕНДЕБЕРЯ

МАГАЗИН—ТОЙ САМИЙ

Зітхнувши, я зауважив, що в нашому магазині останнім часом пива зовсім не буває. А мій сусід, котрий мешкає поверхом вище, заперечує:

— Як на мене, то пиво буває щодня. Я жаліюся, що масло з переборами. А він мені:

— Не пам'ятаю, щоб я хоч раз не купив, коли треба.

Я бідаюся, що забув, який сир голландський на смак. А він мені:

— Сир голландський? Скільки загодно!

ВІТЮЛІЧКА

Я прокинувся від того, що над моїм вухом раптом почулося:

— Вітюлічка! Ріднесенький мій! Я був вражений. Йі-богу, років двадцять мене так ніжно та лагідно не називали.

Не розплющуючи очей, натягну кофтру на голову, вдаючи, ніби сплю, і продовжую насолоджуватися медом-словами:

— Ти найрозумніший!

«Нарешті-таки, — млію від щастя. — Хоч на старість, а таки оцінила. А то все життя говорила: «Твою голову, Вітько, аби корові — уже б давно в копанці була».

— Мій найкращий! — солов'єм виспівує дружина.

Ніби і не вона увесь час дорікала: «З сусідів — ти найгірший хазяїн! Гвіздка у хаті забити не здатний!»

ФЕНОМЕН

Я теж ніби не з дурних. Закінчив сім класів і восьмий коридор (так ми восьмилітню тоді називали), курси механізаторів широкого профілю, школу сержантів. А цього ось протягом двох десятиліть літ збагнути не можу. Інколи навіть думаю, чи, може, я вже тупий такий?!

Йдемо, скажімо, на роботу ми з жінкою разом. Працюємо разом. Цілісний день, ні на крок одне від одного не відходимо (такий у нас на виробництві технологічний процес). Після роботи додому — разом.

Приходимо.

Я обурююся, що кави у нашому магазині з рік не було. А сусід запевняє, що у магазині вона постійно. І в зернах, і розчинна.

Я скажусь, що шоколадних цукерок на прилавку давненько не бачив. А він сміється:

— Погано дивися — щодня кілька сортів.

— Мабуть, — згадався я, — ми про різні магазини говоримо.

— Та ні, магазин той самий, — пояснив він. — Тільки двері різні. Ти заходиш з вулиці, а я — з двору.

— Я тебе дуже люблю!

«Постривай! — думка стріляє. — А мо', вона шубку хоче купити? Так є ж... Чобітки?! Спідницю?! Також ніби є. У чому ж тоді справа?»

— У тебе й носик найсимпатичніший, — веде далі Галина, — і вухка, і щічки, і ротик...

Ну, з вухками та щічками — це з горем навіпіл можна погодитися... А от коли мова дійшла до ротика, який моя люба жінка завжди називала ротякою, я остаточно зрозумів, що поруч мене сидить не вона.

А хто ж тоді? Мурашки полізли по шкірі. З острахом визираю з-під ковдри.

Полегшено зітхнувши, знову ховаюся.

Поруч, на ліжкові сиділа таки саме вона — моя кохана дружина. Ніжно-ніжно заколисуючи на руках шестимісячного онука-тезку мого.

— Бабусю, а чому в тебе такі великі очі?

ТРЕБА Ж...

— Скрізь черги — не протовпишся, — скажиться чоловік приятелю. — З магазинів гребуть усе до порошинки!

— А ти як хотів, — каже той, — адже на базарі треба ж чимось торгувати...

Повідомив О. ШУГАЄВ.

м. Ужгород.

МАМИНА НАУКА

— Мамочко, розкажіть нам з татом щось цікаве, — просить синчик-п'ятикласник.

— Мама чобітки сьогодні продав сусідці втричі дорожче, а в неї випросила відро яблук і десяток

Народні УСМІШКИ

яєць надурняк. Учїться, мужчини мої, у мамі!..

Повідомив В. КОРОГОДСЬКА.

с. Вищетарасівське
Томківського району
Дніпропетровської області.

НЕМАЄ РІЗНИЦІ

— Привіт, Вася!
— Я не Вася, а Дмитро.
— Невже? А вітм, яка різниця: позич п'ятірку!

СМІЛИВЕЦЬ

— Миколо, невже ти не міг постояти за себе перед тим грабіжником, що зняв із тебе черевик?
— Чому ж ні? Шкарпеток я йому не віддав.

Повідомив Т. ІВАНЧУК.

м. Камінь-Каширський
на Волині.

НЕ В ГРОШАХ ЩАСТЯ

— Бабуню! Почім ваші гуси?
— Двадцять п'ять карбованців за гуску.
— Вам грошіма чи купонами?
— Купонами! Купонами! Бо що за ті гроші сьогодні купиш!

Повідомив М. ВЕДМЕДЕРЯ.

м. Лозова
Харківської області.

АНДРІЙ-ЧАРОДІЙ

Багато є на світі різних див, Яких іще ніхто не пояснив: Та вгадує, що завтра вас чекає, А той на віддалі хворобу вашу визнає,

А третій чудо-ліки робить з трав, — Про це у пресі кожен з нас читав... Андрій уміня також дивне має: Від погляду його враз молоко скисає...

Петро КРАСЮК.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ви вважаєте мене ідіотом?!
— Не знаю — я у вас недавно працюю.

Мал. С. ФЕДЬКА

ВИСНОВКИ

Нині жінок носять на руках тому, що їх нема у що взути.

Щоб іти в ногу з часом, потрібні не ноги, а голова.

Якщо народ відмовився від слуг, отже, перейшов на самообслуговування.

Юрій МЕЛІХОВ.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

ВДАЛИЙ ПРИКЛАД

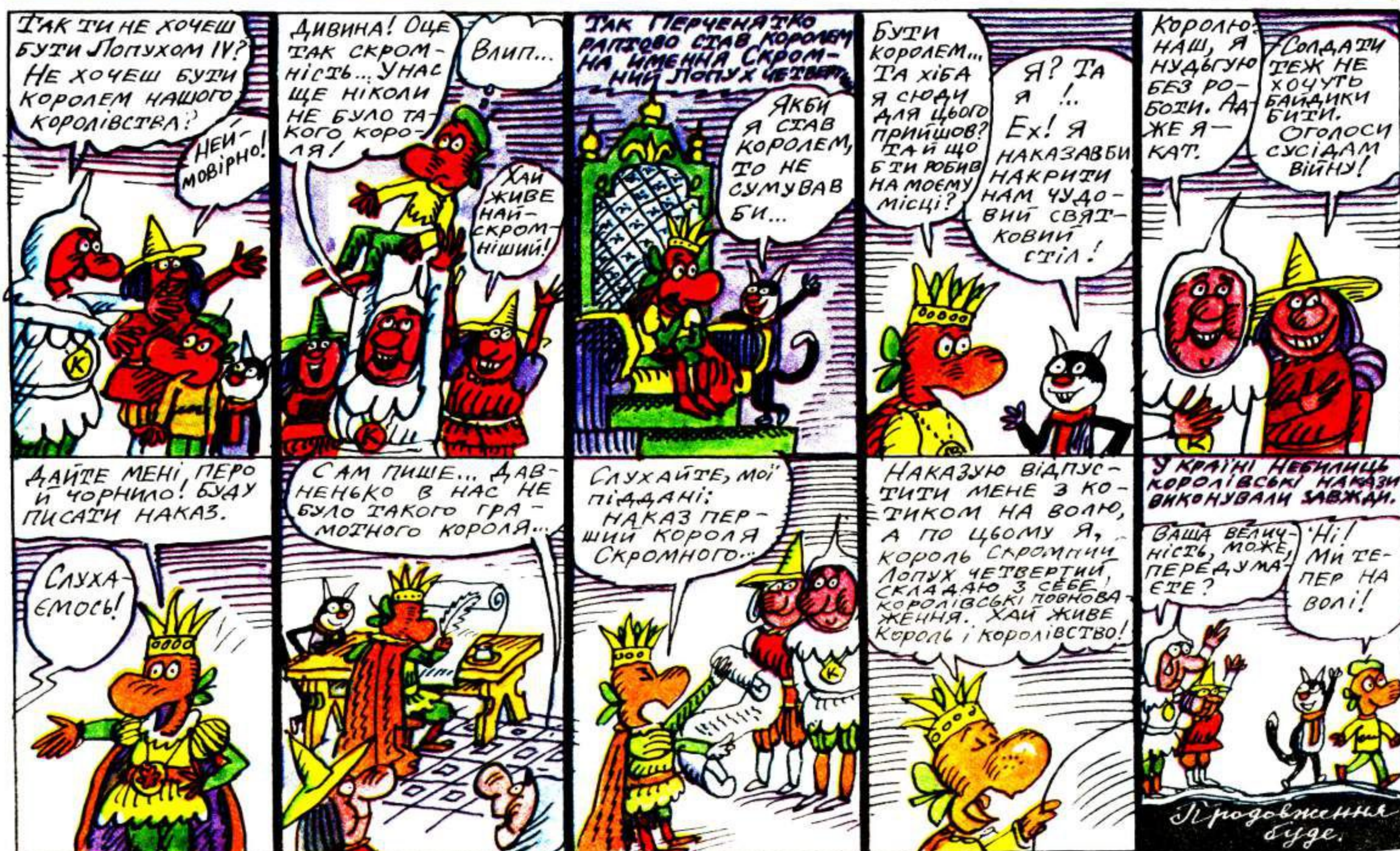
— Тепер вам, діти, добре зрозуміло,
Як нігтем визначати твердість тіла?
Хто кращий приклад наведе про це?
— Он у Мишка подряпане лице!

Доводила Наталка Віті:
— Я — найскромніша в ціл
світі!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

КРАЇНА НЕБІЛИЦЬ

БЛАЗНИ

ПРИТЧА

Навіть найдовше і найщасливіше життя має кінець... У напівтемряві свічок зібрались родичі та учні біля ліжка Першого блазня короля. Вмираючий зник повчати, тому навіть в останню хвилину свого буття почав розповідати секрети, завдяки яким зміг утриматися на почесній посаді при трьох королях.

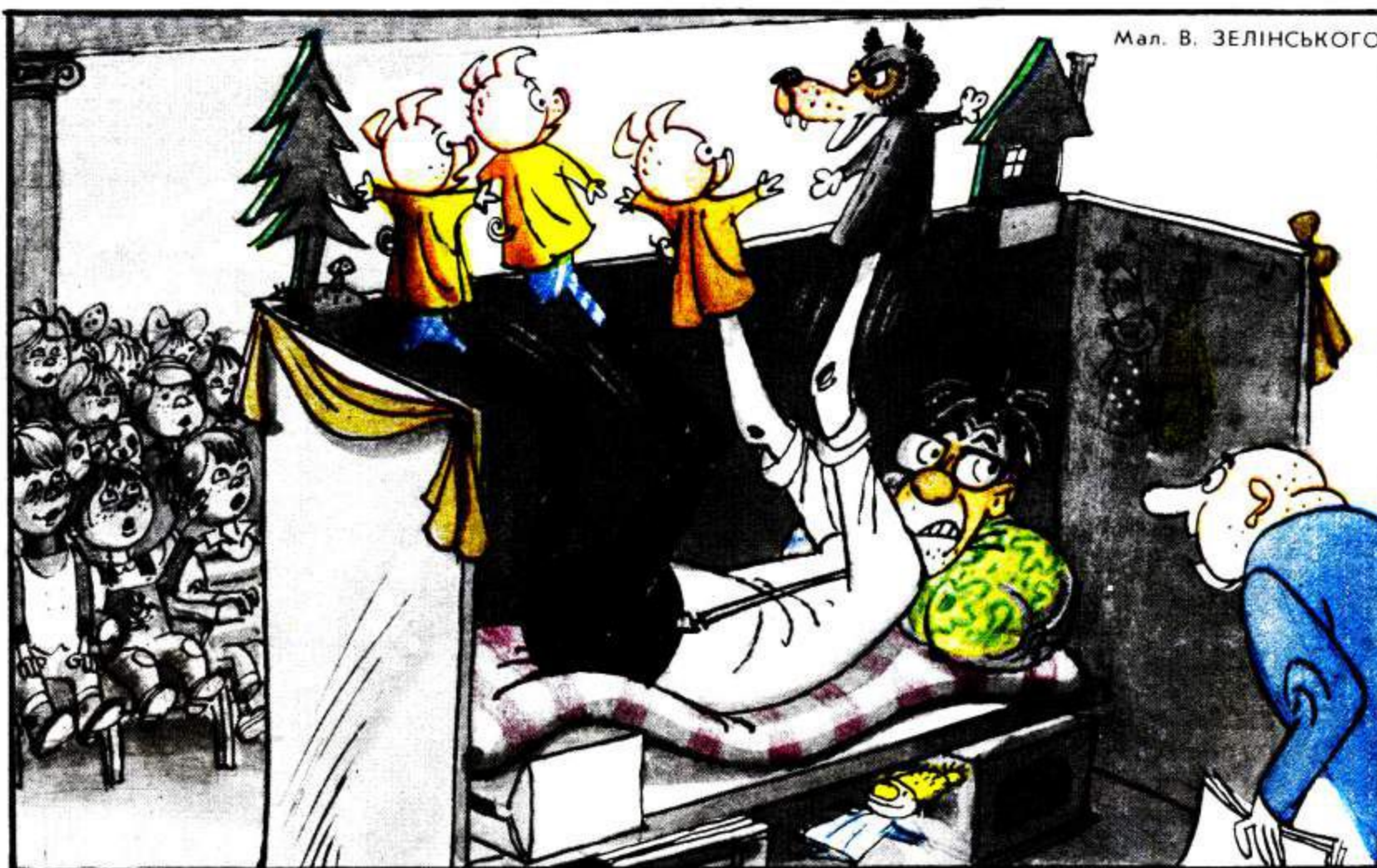
Зібравшись на силі, він ледь піднявся у ліжку і повчально роз'яснював, кого у королівстві можна саркастично таврувати, кого висміювати, а з ким лише доброзичливо жартувати. Важливо, звичайно, і вміло дозувати сміх...

З увагою і трепетом прислуховувались до нього учні. Всі, крім одного, зовсім молоденького хлопчини. На відміну від інших, він не бажав бути заслуженим блазнем королівства або навіть Першим блазнем короля.

Він мріяв стати Королем блазнів...

Михайло ФРЕНКЕЛЬ.

м. Київ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— От бачиш, як нам після скорочення працюється...

Сміх — не старіє!

Він завжди був веселим і дотепним. Колись у «Червоному перці» про нього написали: «Василь Чечвянський. Шахіст і гуморист. Талановитий шахіст серед гумористів і талановитий гуморист серед шахістів». Сучасники згадують, що більшість вільного часу письменник бував у колі своїх друзів, бо був надзвичайно компанійською людиною. Якщо його молодший брат — Остап Вишня — випишував дотепи на папері, то Василь відзначався дотепністю не лише у гуморесках, а й у житті.

Василь Чечвянський був незвичайно талановитою і

працьовитою людиною. Про це свідчать численні публікації на сторінках «Червоного перця», «Вістей ВУЦВК», «Всесвіту». Лише у 1929 році вийшло шість (!) збірок письменника — «Переливання крові», «Оскуденіє», «Кадилло», «Оздоровлення апарату», «Між іншим» та «Фактор».

Пропоновані вашій увазі гуморески — із книги «Між іншим», які після розстрілу Василя Чечвянського ні разу не перевидавалися на Україні.

Сергій РУДЕНКО.

ДУМКИ НІ ДО ЧОГО

Я блукаю зоологічним садом і різні думки лізуть в мою сознательну голову.

Я думаю собі: що, як би отут революція? Ну да — революція.

Ламають залізні ґрати всіх кліток, вивозять на тачках к лихій годині всю адміністрацію з людей, всі звірі виходять на волю і утворюють першу в світі звірячу республіку — ЗР!»

Піднесення, палкі промови, мітинги, гасла. «Геть вікових гнобителів!» «Хай живе вільна ЗР!»

А далі: з'їзди, вибори, уряд, утворюються установи.

Досить сидіти по клітках на показ та розвагу експлуататорам. «Хай живе вільна праця на користь звірячого суспільства!»

Хіба слон не може бути прекрасним чиновником-хабарником? Дивіться, як він спритно й неймовірно швидко сховав собі в рота булку, що йому подав хтось із публіки.

А верблюд? Цьому пристало бути докладчиком. Стоїть собі спокійно й ремигає. Ніби говорить:

— «По профлінії пророблено величезну роботу» або «міжнародне становище вказує на стабілізацію капіталу» і ремиг, ремиг, ре-е-е-мииг...

Ось лисиця. Типовий особистий секретар. Ходить — не чути, повертається як на шарнірах, і хвостом аж мелкотить. Точнісінько, як людські секретарі язиком: «авто подане», «до вас дзвонила Матильда Карловна», «накажіть одержати вам аванс».

Вовк — це безробітний. Вигляд — поганий, погляд — злий. «Нема протекції і ходи весь час на біржу... Сволота! Всіх би з кістками поїв».

Он білі миші. Маленькі й голі, ніби безпритульні. Їдять насіння і гнилі яблука.

Лев — зав! Дивіться і ніби хоче сказати: «Ану спробуй зайти до мене «без докладу». А погляд?! Тепер я розумію, чому всім так хочеться бути завом.

Заєць. Хіба заєць не міг би сказати: «Член спілки з 18 року, маю сім тисяч посвідчень, під час громадянської війни служив на агітхлібопекарні, всього боюсь, а мене все ж таки скоротили. За што боролісь?»

Ведмідь. Ну, це був би обов'язково за головбуха. Дивіться: он він попав в лапи якогось обрубка і виробляє з ним різні фортелі. А хіба у людей головбухи не роблять з балансами фортелів?

Клітка з мавпами. Була б за сучасний театр. Викручуються, перекидаються багато і зрозуміти нічого не можна.

Зубр...

Але що робив би зубр у звірячій республіці — я так і не додумався. Я згадав, що мені треба бігти до однієї редакції давати редакторів на приклад черговий фейлетон, і я перестав думати.

СМЕРТЬ ЛЮДИНИ

Панаса Остаповича Колдоговоренка знали? Ні? Жалко. Прекрасна була людина. Свідома й співчутлива на ідеї.

Так от, помер Панас Остапович. Минулого вівторка. Помер. Зфінішував... Тяжко-тяжко...

Захворів Панас Остапович під час святкування десятих роковин Жовтня. Святкував цей ювілей увесь Союз, святкував і Панас Остапович. І захворів. Яка причина тієї хвороби — не знаємо і досі. І дружина його не знає, і я — найближчий його приятель — заплутався. Так глянеш — одна причина, звідси подивився — немов і лікарям вірити треба.

Зайшов я до Панаса Остаповича на Жовтневі свята, та аж жахнувся.

Дружина плаче, а Панас Остапович ходить по кімнаті немов звір якийсь.

Поздоровкався я, а він — до мене:

— Вошу хочу!

— Схаменися, — говорю. — На біса тобі така погань?

А він мені:

— Требується воша. Подивитися хочу на тварину, що у двадцятому році соціалізм намірялась знищити. Пам'ятаєш, Ленін казав: «Або воша — соціалізм, або соціалізм — вошу». Вошу мені дайте. Вошу-у-у-у!!

— Панічка, — говорю, — заспокойся! Де ж її взяти, вошу тую? Нема, — говорю, — вошки. А коли вже тобі така нетерплячка, дивись, — говорю, — на раціоналізацію, може замінить.

— А-а-а, — кричить, — і ти тієї ж? Змова? Раціоналізацію в руки не вхопиш, нігтем її не колуєш, щоб луснула, а воші я б доказав. Голубчику, хоч манюсінку вошку, хоч гнидку.

Билися ми з ним билися, так нічого й не добилися. Довелося швидко допомогу викликати. Повезли бідолаху до лікарні.

У вівторок оце вмер.

Зайшов я до вдови. Показує вона мені посвідчення лікарні. Написано:

«Громадянин Панас Остапович Колдоговоренко 27 листопада 1927 року помер від білої гарячки».

Може, не знаю. А тільки як пригадаю його слова: «Вошу, мені вошу», то так під серцем і затьохка: чи не лікарська помилка тут?

1927.

Юрій Кругляк Сатиричні мініатюри

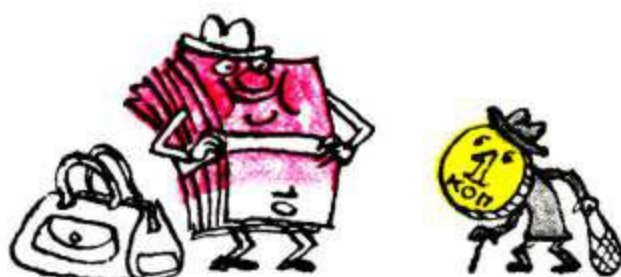
ТАКІ ЧАСИ

Як видно, настають такі часи,
Що треба затягати тугіше пояси.
Пішов у магазин й від подиву присів —
Нема у продажу уже і поясів.

ТЕЖ РОБОТА

Він меле язиком... І з того
Його престиж із кожним днем росте:
Сьогодні лє в порожнє із пустого,
А завтра із порожнього в пуге.

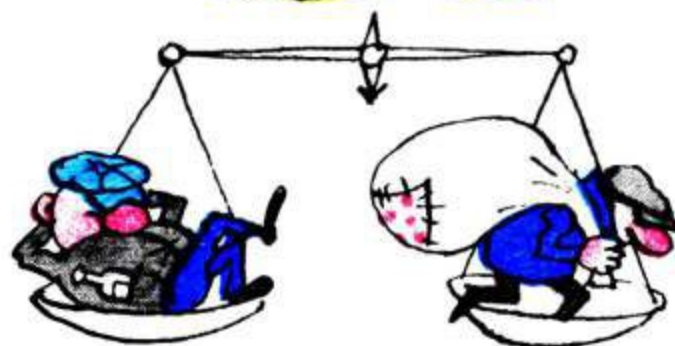

ЗАКОВИКА

Про пенсії промови є великі,
І постанови, й рішення хороші,
Тільки одна маленька заковика:
Ніхто не знає, звідки взяти гроші.

ПРО ШТУЧНІ ДЕФІЦИТИ

Отим, що роблять штучні дефіцити,
Ніхто, на жаль, ще не намилив холку...
Оце то так!.. То ж треба вміти —
Життя перетворить на барахолку.

В ЧОМУ ПРИЧИНА?

Шановні, хочу запитати
В чому ж причина нашої напасті,
Чи в тім, що стали менше виробляти,
Чи в тім, що стали більше красти?..

НЕЩАСНА ВОРОНА

Вороні бог послав лише шматочок сиру,
А ми її, нещасну, — у сатиру.

КЛОПОТИ ПОЕТА

Ну що його робить, як з-під пера
Виходить лиш одне «Ур-ра!»

НОВОБУДОВА

Новобудова майже не росте,
Ми тільки розчищаємо завали,
Бо ми взялися будувати те,
Що вчора заповзято руйнували.

ПРО ДАЛЕКОГЛЯДНИХ

Тепер побачила людина кожна,
Що далі жити так не можна.
А хто це діло і раніше видів, —
Свій строк за дротом в таборах відсидів.

ПРИЄМНА ГАРМОНІЯ

Електролампочок у продажу нема,
Шукати їх — лиш гаять час дарма.
Тепер для когось це — гармонія приємна:
І голодно, і холодно, і темно.

КАЗАЛИ...

Казали, що народів служили,
А в дійсності тягли із нього жили.

ЩО ПОТРІБНО?

Щоб вивести суспільні болячки,
Потрібні справи, а не балачки.

ПРО БЛАГА

Розподіляти блага всі охочі,
А створювати їх — щось небагато хоче.

— Збираємось на природу. Киснем подихати...

ЗВИЧКА

Дядько Семен мав хазяйську звичку: якщо його пригощали цигаркою, то обов'язково витягав із пачки дві. Одну тицяв у губи і смачно посмоктавав, пихкаючи димом, а другу клав за вухо — про запас. Так і ходив. Захотілося покурити — дістав з-за вуха, наче зі схованки, і затягався дармовим димом.

Тепер чомусь не видно у дядька Семена цигарки за вухом. Невже позбувся давньої доброї звички?

ЗАЙНЯТИЙ

— Васю, що ти робиш?
— Нічого.
— Піди, синку, до тітки Насті, нехай олії позичить.
— А уроки хто за мене вчитиме?..

МІНІ-УСМІШКИ

ЛОГІЧНЕ МИСЛЕННЯ

— Маріє Миколаївно, а що таке «логічне мислення»? — питає Сергійко у вчительки.

— Логічне мислення — це послідовність викладу думок, — відповідає та.

— Як це?

— Ну, давай проілюструємо на прикладі. Оно людина йде з лопатою і деревцем. Що вона робитиме?

— Посадить деревце, — вихопилася Світланка.

— Вірно, — продовжує вчителька. —

Посадить, потім прийде з поливальною...

— Ага, я зрозумів, — мугикнув Сергійко. — А потім прийде із сокирою і — зрубає...

Іван СОКАРЧУК.

КООРДИНАЦІЯ

Іван Крижавко саме взявся за валізу, аби скласти у неї порожні пляшки, як з вулиці долинув розпачливий дитячий вереск.

— Хто це там? — вискочив з хати Іван.

Визирнув за ворота — і за голову взявся: посеред дороги стояв і гірко плакав його менший син Віталік. Зі штанів брудними п'ятами стікала грязюка. А поруч безпорадно розводив руками старший син Крижавка — Васько.

— Що там скоїлось? — гукнув до нього батько. — Хто це його отак?

— Ніхто. Сам у калюжу беркицьнував, — одказав Васько. — І так вдало: викупався у багнюці, наче поросся, а на цукерку, що тримав у руці, хоча б краплинка упала. Добру координацію має.

— Пх! — скривився Крижавко. І сам про себе подумав: «Позавчора он дядько Самохвал не втримав рівноваги на стільці — гепнувся під стіл. Разом з чаркою в руці. Так з неї хоча б краплина бризнула. Оце координація!»

Никанор ДУБИЦЬКИЙ.

— Несемо з-за кордону, бо у нас, кажуть, тепер ні біса не дістанеш...

Вітаємо ювіляра!

Народного артиста УРСР
Сергія КОЗАКА
з його 70-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

СТРІЛЬ-РЯДОК...

Біля млина, біля броду
стріль-вода
Вигравала.
Там дівчина, як веселка,
молода,
Воду брала...
Андрій ГУДИМА.

Біля млина, біля броду
З-під каміння — стріль-вода.
Там дівчина брала воду,
Чорнобрива, молода...

Воду брала — заспівала,
А поет не ловить гав:
Стріль та стріль собі помалу —
Та й на віршик настріляв!

Сергій КОВАЛЬ.

ТОДІ І ТЕПЕР

Я блискавку за хвіст рукою,
Мов ящірку, впіймати міг...
Микола ПШЕНИЧНИЙ.

Коли я був малим хлоп'ятком,
Таке робив, що — боже, збав:
Грав сонцем у м'яча із татком
І в пазуху зірки згрібав.

З небес я блискавки найбільші,
Мов ящірок, брав за хвости...

Про це тепер хіба у вірші
Ще можу вам розповісти!

ОСОБИСТІ КЛОПОТИ

І я, тікаючи від себе,
Щораз нахожу тут себе...

І потайки він сам себе не раз
Вже уявляє богом на Парнасі...

Він сам собі король...

Сиджу і сам собі на шибі
Пишу жаданого листа...

Та він поет і вірний сам собі...

І сам дивлюся в себе ненаситно...

Я сам себе у ньому пізнаю...

Іван ГНАТЮК.

Не можу сам без себе зовсім жити.
Я сам собі король, і цар, і бог.
І тільки із собою звик дружити,
Ніколи не ділитися на двох.

Себе я розумію сам найбільше.
І сам своїм дивуюсь чудесам.
Я сам собі пишу ліричні вірші
І більш за все себе читаю сам.

Володимир ПЛЮВАКО.

До 100-річчя від дня народження великого українського артиста Амвросія БУЧМИ

БУЧМА І ФЕЛЬДФЕБЕЛЬ

Уміння лицедіяти було у А. М. Бучми неповторним, і він часом користувався ним з суто практичною метою. Ось що він розповідав якось друзям про військову пригоду:

— Був я солдатом, і командував нами фельдфебель — страшенно гидотний тип. Знущався, чіплявся, коли треба й не треба... Ну, ми й вирішили його позбутися. Взявся за це діло я. Одного дня було призначено огляд нашого полку. Вишикували усіх, от-от має підійти генерал. Фельдфебель вирівнює нас досить своєрідно: взяв до рук шаблюку і веде піхвами по шерензі. А саме в цей час здала з'явився генерал. Тільки фельдфебель торкнувся мене піхвами, я як упаду на землю, як почну кричати: «Ой, він мене покалічив!» Генерал підбігає, а я кручусь на землі, та й верещу несамовито. Генерал запитує: «У чому справа?». Солдати низують плечима:

«Мабуть, пан фельдфебель його піхвами покалічив!»
І генерал змушений був відставити фельдфебеля, який, мовляв, привселюдно катує солдатів. Так ми домоглися свого.

АРТИСТ-БАШТАННИК

Амвросій Бучма завжди радів талантам з народу, захоплювався дотепністю та кмітливістю простих хліборобів.

Одного разу, переправляючись човном через Десну, артист упустив мисливську рушницю. На березі дуже жалкував за нею, але порятунку ніяк не було.

Та от повільно до нього підійшов баштанник, що недалеко охороняв городину, і після короткого вмовляння за гарну плату погодився пірнути у воду. А тут ще й Максим Рильський (бо вони були разом)

додав від себе грошей несподіваному помічникові. Той довго опускався під воду, хекав, бовтав ногами і, нарешті, ойкаючи, дістав рушницю. Віддавши її господареві, він пішов, одержавши на додачу ще й пляшку коньяку.

Незабаром до річки надбігли хлопчак і, на ходу роздягаючись, почали заходити у річку. Як виявилось, тут води їм було тільки до пояса.

Амвросій Бучма здивованим поглядом обвів присутніх і радісно вигукнув:

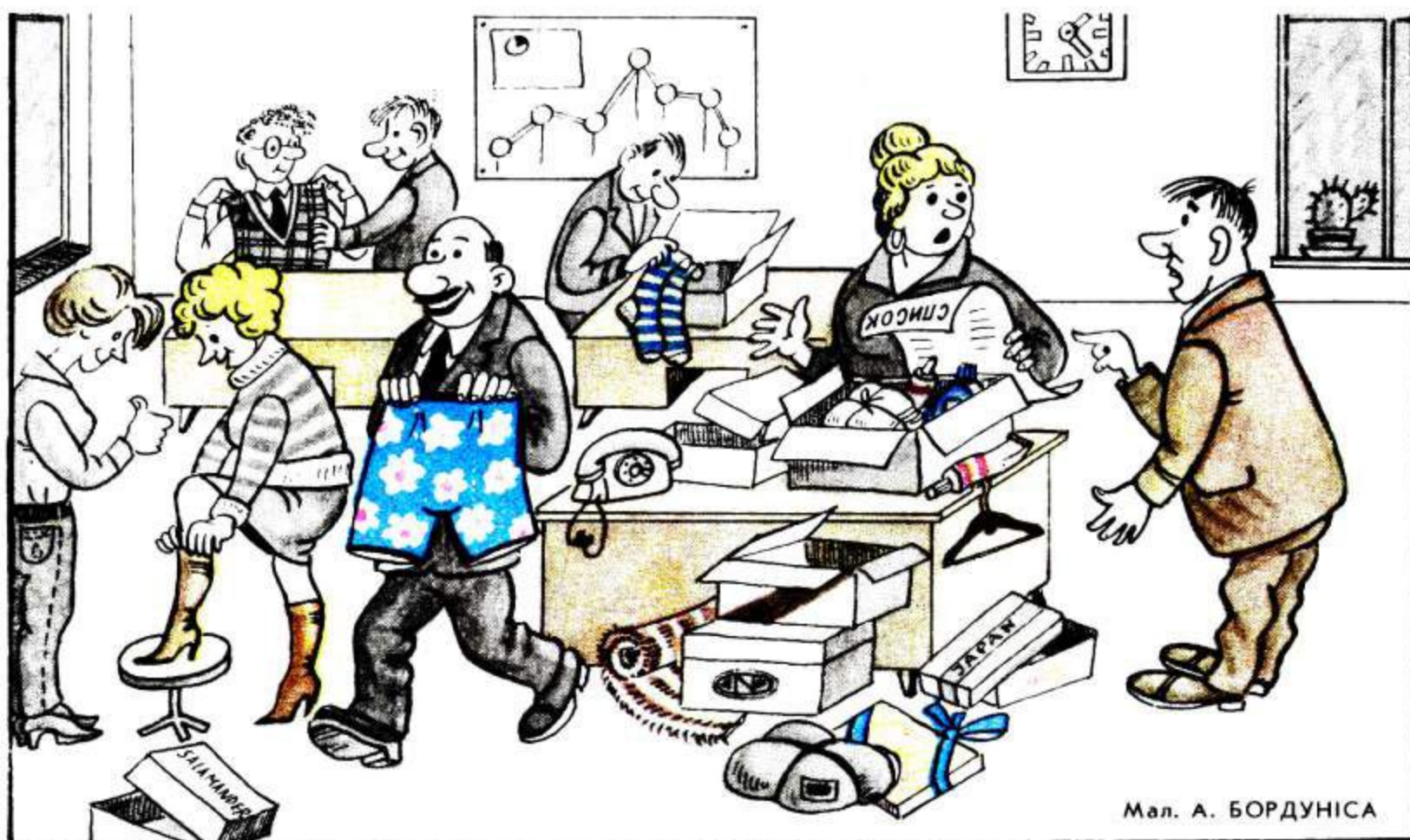
— Оце був справжній артист!

ШАХТАР БУЧМА

1931 року у Донбасі знімався фільм Георгія Тасіна «Атака». Бучма грав роль німецького робітника Петера. У масових сценках були зайняті справжні шахтарі. Амвросій Максиміліанович так входив у роль шахтаря, що не раз чув од них:

— Де ви працюєте? Ми щось не бачили вас на нашій шахті.

Зібрав Ігор АРТЕМЧУК.

Мал. А. БОРДУНІСА

— А мені чого труси не виділили?
— Вам не належить: труси тільки сімейним.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«ДО ВІДОМА ДЕПУТАТІВ МІСЬКРАДИ ТА ЖИТЕЛІВ МІСТА

2 жовтня 1990 року в м. Монастирищі скликається третя сесія міської Ради народних депутатів XXI скликання... На розгляд сесії виносяться питання:

...3. Про хід виконання рішення одинадцятої сесії міської Ради народних депутатів XX скликання від 27 червня 1989 року «Про будівництво туалету біля ресторану та готелю».

Початок сесії о 14 год. 30 хв.

ВИКОНКОМ МІСЬКРАДИ».

Надіслав В. ЗАГОРОДНЮК.

«12.XII.90 г. состоится зустріч жителів общежитія із адміністрацією. Всім прибрати в комнатах, мужчинам здаты пусту ст. тару, змінити білизну. Буде обход комнат, поетому ел. каміни, а также проживающих кошек убратъ».

[З оголошення у гуртожитку].

Повідомила О. КУЛЬ.

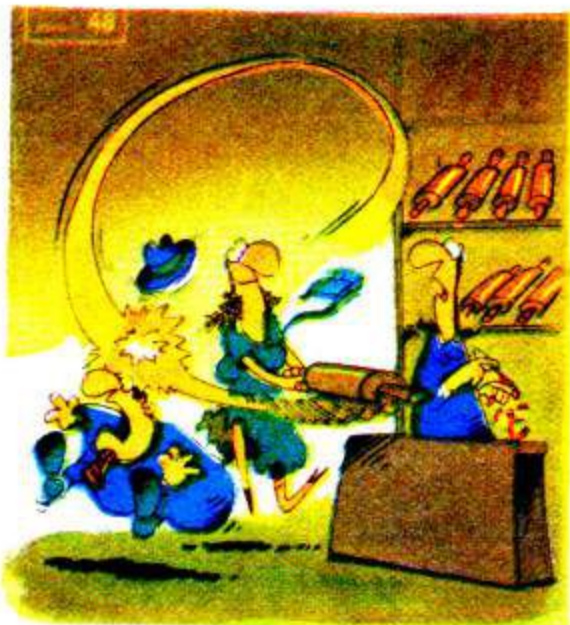
«Товариші жильці! Всі заявки по ремонту тесляра і електрика приймають двірники з 9 до 13 годин».

[Вивіска на ЖЕКу].

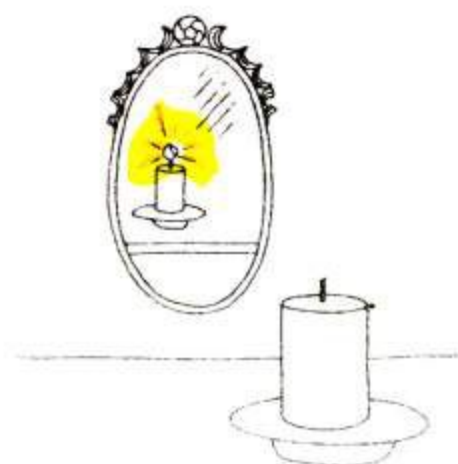
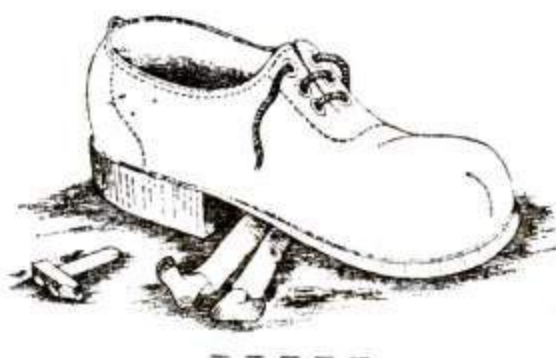
Надіслав С. ГРИЦЕНКО.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «Стършел» (Софія), «Ойленшпигель» (Берлін), «Новий Дікобраз» (Прага), «Рогач» (Братіслава).

— Мадам, будьте ласкаві, випробуйте товар удома.

— Не турбуйтеся, наш літак в абсолютному порядку...

— Бувай здорова, Марушко, мені там обіцяють за роботу платити валютою...

Мені наводять у приклад китайця, який з рисового зернятка вирізав копію найбільшого в Шанхаї будинку, та ще таку, що у цьому мініатюрному шедевр були всі деталі оригіналу.

Звертають також увагу на терпіння ескімоса, який за тридцять шість годин начистив три тонни риби.

Мені ж здається, що болгарин своїм терпінням не поступиться ні китайцеві, ні ескімосові, і я можу підкріпити це прикладами.

Одне наше видання вмістило на своїх сторінках читачський лист, який мене приголомшив. Громадянин Єнчев розповідав дуже звичну життєву історію про неприємності, пов'язані з водонагрівачем «Юнга-2». Водонагрівач вибухнув і поранив дружину Єнчева в підборіддя. Їй наклали три шви. Громадянин привів дружину з лікарні додому й пішов у майстерню полагодити «Юнгу».

Після ремонту водонагрівач було встановлено на тому ж місці. Коли Єнчев відкрив кран та увімкнув електричний струм, звідусіль побігла вода, але тільки не з крана. Тоді він зняв водонагрівач і знову поніс його до майстерні. Там його знову полагодили й повернули хазяїну. Водонагрівач працював, але через п'ятнадцять хви-

НАША ВІТАЛЬНЯ

Йордан ПОПОВ (Болгарія)

лин замиготіла контрольна лампочка. Громадянин Єнчев швидко зрозумів, що не все гаразд, і пішов вимкнути «Юнгу».

У цю мить щось вибухнуло, з «Юнги» полетіли різнобарвні блискавки, і він відчув сильний поштовх повітря в обличчя. Під час нового вибуху кришка водонагрівача розбила йому окуляри, а ліве око Єнчева налилося кров'ю.

Через тиждень Єнчев поніс водонагрівач до тієї ж майстерні, там його тримали довше, ніж у попередні рази, та повернули добре полагодженим. Уся сім'я Єнчева дуже раділа, але недовго.

Під час ранкового туалету племінниця Єнчевих мала необережність підійти надто близько до пристрою. Він вибухнув і відірвав їй великий шматок правого вуха.

У всій цій історії, коли якийсь водонагрівач примусив плакати усю сім'ю Єнчевих і залишив кого з пораним підборіддям, кого з підбитим оком або з половиною вуха, мене лякало те, що громадянин дійшов такого висновку: «Найбільш неприємним у цьому випадку є, певна річ, те, що я втратив довіру до ремонтної майстерні».

Ви чуєте? Якби я був ескімосом, я відразу б викинув цей водонагрівач; якби ж — китайцем, я розібрав би його на частини й продавав кожну окремо; якби ж — камерунцем, я пішов би та плюнув в обличчя директору заводу; якби — болівійцем, я опустив би ту «Юнгу» на голову майстра з ремонтної майстерні; якби ж французом — я засудив би фірму. А наш болгарин Єнчев лише втратив довіру.

Отож я й міркую: коли є у світі одиниця вимірювання терпіння, то її слід назвати «болгар».

Один болгар терпіння.

Переклав О. КРОТКОВ.

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО

(відповідальний секретар),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Засновник — видавництво
«Радянська Україна».

Співвидавці:
видавництво
«Радянська Україна»,
редакція журналу «Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом УРСР по пресі.
Свідоцтво № 140.

Журнал «Перець» № 6 (1336)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Здано до набору 15.02.91.
Підписано до друку 06.03.91.
Формат 70×108/8. Папір офсетний № 2.
Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 1 110 750 прим. Зам. 01100061.

Ціна 50 к. (для передплатників — 40 к.)

© Журнал «Перець» 1991 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу листів та скарг
441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу 441-89-11.

Адрес редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали,
треба обов'язково посилатись
на «Перець».

Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.
Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.

Теми малюнків цього номера
придумали: В. Адамович, М. Вайс-
борд, В. Васюшкін, Р. Друкман,
Т. Зеленченко, О. Коноваленко,
В. Космилін, О. Кохан, В. Соло-
машенко.

Вони прилітають знову

